

Генеральному прокурору
Венедіктовій І. В.

Шановна Ірино Валентинівно!

Конституцією України встановлено, що органи державної влади та їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (стаття 19).

У Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – Кодекс) зазначено, що завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, **охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження**, а також забезпечення швидкого, повного та **неупередженого** розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, **жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура** (стаття 2).

Кримінальне провадження здійснюється з додержанням принципу верховенства права, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави (стаття 8 Кодексу).

Під час кримінального провадження суд, слідчий суддя, прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий, інші службові особи органів державної влади зобов'язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства (стаття 9 Кодексу).

Вказані засадничі положення Конституції України та Кодексу значною мірою порушено стосовно мене певними посадовими особами Офісу Генерального прокурора та Державного бюро розслідувань.

Так, 15 січня 2021 року до Конституційного Суду України електронною поштою надійшла повістка (з поміткою «повторно»), підписана слідчим Державного бюро розслідувань Р.О. Крупкою, про виклик мене до слідчого Державного бюро розслідувань Р.О. Крупки на 20 січня 2021 року о 10 год. 00 хв. «для участі у проведенні процесуальних дій (допит, вручення процесуальних документів) у кримінальному провадженні № 12013110060002990 у якості підозрюваного» (реєстр. № 13/69 від 15 січня 2021 року).

Вказана у цій повістці вимога слідчого Р.О. Крупки про виклик мене до нього «у якості підозрюваного» є юридично безпідставною, оскільки станом на сьогодні я не маю статусу підозрюваного ні у кримінальному провадженні № 12013110060002990, ні у будь-якому іншому кримінальному провадженні.

Відповідно до частини першої статті 42 Кодексу підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому його статтями 276–279, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, **однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи**, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень.

Частиною першою статті 276 Кодексу встановлено, що **повідомлення про підозру** обов'язково здійснюється в порядку, передбаченому статтею 278 Кодексу, у випадках: 1) затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення; 2) обрання до особи одного з передбачених Кодексом запобіжних заходів; 3) наявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення; особливості повідомлення про підозру окремій категорії осіб визначаються главою 37 Кодексу. Такою окремою категорією осіб є, зокрема, судді Конституційного Суду України. Частиною першою статті 481 Кодексу передбачено, що письмове **повідомлення** про підозру судді Конституційного Суду України здійснюється Генеральним прокурором або його заступником. Частиною дев'ятою статті 24 Закону України «Про Конституційний Суд України» встановлено, що судді Конституційного Суду України про підозру у вчиненні кримінального правопорушення **повідомляє** Генеральний прокурор або особа, яка здійснює його повноваження.

Відповідно до частини першої статті 276 Кодексу письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення слідчим або прокурором, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень.

Натомість на сьогодні Генеральний прокурор чи особа, яка здійснює його повноваження, мені як судді Конституційного Суду України письмово **не повідомили** в установленому Кодексом порядку про підозру у вчиненні кримінального правопорушення ні у кримінальному провадженні № 12013110060002990, у якому слідчий Р.О. Крупка викликав мене «у якості підозрюваного», ні у будь-якому іншому кримінальному провадженні.

Певні дії слідчих Державного бюро розслідувань (у тому числі слідчого Р. О. Крупки), процесуальних керівників та виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди, які в окремих процесуальних документах і публічно названі ними «повідомленням судді Конституційного Суду України Тупицькому О. М. підозри у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених частиною другою ст. 384 та частиною другою ст. 386 КК України», були здійснені з грубим порушенням вимог Кодексу та Закону України «Про Конституційний Суд України» в частині повідомлення підозри судді Конституційного Суду України. **Фактично і юридично такого повідомлення мені про підозру у вчиненні вказаних кримінальних правопорушень у встановленому законом порядку здійснено не було.**

Це підтверджується низкою неспростовних фактів та документів.

Так, у клопотанні на ім'я Президента України В. О. Зеленському про відсторонення Тупицького О. М. від посади судді Конституційного Суду України від **28 грудня 2020 року** виконувач обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говда вказав, що у кримінальному провадженні № 12013110060002990 «**28.12.2020** Тупицькому О. М. здійснено повідомлення про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених частиною другою статті 384 та статтею 386 КК України» (копія клопотання додається).

Натомість вказане твердження виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди про повідомлення 28 грудня 2020 року мені зазначеної підозри **не відповідає дійсності**. Крім того, це твердження є свідомим введенням в оману глави держави.

Із засобів масової інформації 24 грудня 2020 року мені стало відомо, що у цей день мені направлено повістку про виклик на 28 грудня 2020 року о 9 год. 30 хв. до виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди «для участі в процесуальній дії – здійсненні повідомлення про підозру у кримінальному провадженні № 12013110060002990 від 02.04.2013» – фотокопія повістки була оприлюднена багатьма засобами масової інформації (копія додається). Однак не зважаючи на спеціальне оприлюднення Офісом Генерального прокурора (вочевидь з метою моєї дискредитації) цієї повістки 24 грудня 2020 року (передвихідний день), мені вручено не було. Вона навіть не була передана в установленому порядку до Секретаріату Конституційного Суду України, як того вимагає закон (частина друга статті 135 Кодексу).

Вказану повістку мені вручив працівник Управління документального забезпечення Секретаріату Конституційного Суду України зранку в понеділок 28 грудня 2020 року. Це підтверджується корінцем повістки про виклик, у якій відповідальний працівник Секретаріату Конституційного Суду України розписався про вручення мені цієї повістки із зазначенням дати вручення – 28 грудня 2020 року, а я – про її отримання із зазначенням дати отримання – 28 грудня 2020 року (копія додається).

Після цього приблизно о 9 год. 15 хв. я зателефонував виконувачу обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говді і повідомив, що лише щойно отримав його повістку, тому об'єктивно не зможу прибути до нього за викликом на 9 год. 30 хв. і звернувся з проханням перенести здійснення ним процесуальної дії – повідомлення мені про підозру – на наступний день (29 грудня 2020 року) для того, щоб я мав можливість залучити до цієї дії адвоката і належним чином реалізувати своє право на захист. Тим більше, що для такого перенесення вказаної процесуальної дії існували передбачені законом поважні причини, про які я йому повідомив.

Відповідно до частини восьмої статті 135 Кодексу особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом **не пізніше ніж за три дні** до дня, коли вона зобов'язана прибути за викликом. У випадку встановлення Кодексом строків здійснення процесуальних дій, які не дозволяють здійснити виклик у зазначений строк, особа має отримати

повідстку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом якнайшвидше, але в будь-якому разі з наданням їй необхідного часу для підготовки та прибуття за викликом.

Крім того, 28 грудня 2020 року на ім'я виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди мною направлено письмове клопотання про неможливість з'явитися за його викликом на 9 год. 30 хв. 28 грудня 2020 року у зв'язку із несвоєчасним одержанням повістки про виклик, що є поважною причиною неприбуття особи на виклик (пункт 7 частини першої статті 138 Кодексу). До цього клопотання я додав копію корінця повістки про виклик з підписом і зазначенням дати її одержання, оскільки за законом належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки (частина перша статті 136 Кодексу). До того ж, у своєму клопотанні я вказав ще на одну поважну причину неприбуття у цей день (28 грудня 2020 року) на виклик до прокурора з наданням підтверджуючих документів (пункт 8 частини першої статті 138 Кодексу). **Це клопотання було доставлене нарочним до Офісу Генерального прокурора до 10 год. 28 грудня 2020 року.** Отримання Офісом Генерального прокурора мого клопотання підтверджується відповідями прокурора Офісу Генеральної прокуратури С. Новікова (реєстр. № 13/50 від 14 січня 2021 року) та повідомленням про це виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди.

Однак виконувач обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говда проігнорував як моє усне (телефоном) повідомлення та письмове клопотання про неможливість з'явитися до нього на визначені у повістці дату і час у зв'язку з її несвоєчасним одержанням, так і моє прохання перенести через вказані обставини здійснення повідомлення мені про підозру на наступний день – 29 грудня 2020 року.

Таким чином, **28 грудня 2020 року** у зв'язку з моєю неявкою з поважних причин на виклик виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди здійснення повідомлення мені про підозру у кримінальному провадженні № 12013110060002990 **не відбулося.** Увесь цей день я перебував на робочому місці у приміщенні Конституційного Суду України (за адресою м. Київ, вул. Жилянська, 14), однак ні виконувач обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говда, ні інші прокурори, ні слідчі Державного бюро розслідувань, які проводять слідчі дії в межах вказаного кримінального провадження, до Конституційного Суду України не з'являлися для здійснення повідомлення мені про підозру у вчиненні зазначених кримінальних правопорушень. **Ніхто з вказаних осіб у цей день не повідомляв мені про підозру і не вручав жодних процесуальних документів в інших місцях мого перебування, зокрема за місцем мого проживання.**

Отже, **28 грудня 2020 року** в установленому законом порядку я **не набув статусу підозрюваного** у кримінальному провадженні № 12013110060002990 чи в будь-якому іншому кримінальному провадженні.

Це означає, що у слідчих Державного бюро розслідувань та прокурорів не було законних підстав для виклику мене на допит **як підозрюваного** чи проведення інших процесуальних дій у такому статусі, а у Генерального прокурора чи особи, яка здійснює його повноваження, – навіть формального приводу для внесення Президенту України клопотання про відсторонення мене від посади судді Конституційного Суду України.

Це є ще одним підтвердженням неконституційності та незаконності такого відсторонення, яке відбулося на підставі клопотання виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди від **28 грудня 2020 року**. Адже згідно з Кодексом (статті 154, 155) відсторонення від посади може бути застосовано лише до **підозрюваного** чи **обвинуваченого**, яким станом на 28 грудня 2020 року і дотепер в установленому законом порядку мене визнано **не було**. До того ж вказані процесуальні положення не поширюються на суддів Конституційного Суду України і не можуть бути застосовані до них, оскільки Конституція України, Закон України «Про Конституційний Суд України», Кодекс не передбачають можливості відсторонення судді Конституційного Суду України від посади.

Не заперечуючи очевидний та неспростовний факт **невручення** мені особисто повідомлення про підозру **28 грудня 2020 року**, певні посадові особи Офісу Генерального прокурора вважають, що вони надали мені статус підозрюваного у кримінальному провадженні № 12013110060002990 шляхом направлення повідомлення про підозру за місцем моєї роботи – до Конституційного Суду України, яке надійшло **29 грудня 2020 року**.

Так, прокурор четвертого відділу процесуального керівництва Департаменту організації, процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтриманням публічного обвинувачення у кримінальних провадженнях про злочини, вчинені у зв'язку із масовими протестами у 2013–2014 роках, Офісу Генерального прокурора О. І. Багнюк у своєму листі на адресу Конституційного Суду України від 12 січня 2021 року № 14/4-34289-15 зазначає, що у зв'язку з неможливістю вручення 28 грудня 2020 року слідчим або прокурором повідомлення про підозру особисто Тупицькому О. М. «відповідно до вимог ч. 1 ст. 278 КПК України вжито заходи до вручення зазначеного повідомлення Тупицькому О. М. у спосіб, передбачений Кримінальним процесуальним кодексом України для вручення повідомлень». Далі прокурор вказує, що у день складення повідомлення про підозру «було поштою направлено за місцем роботи Тупицького О. М., а саме до Конституційного Суду України для **передачі** Тупицькому О. М.». «Отже, – робить висновок цей прокурор, – відповідно до ч. 1 ст. 42 КПК України Тупицький О. М. з 28.12.2020 є підозрюваним у зазначеному кримінальному провадженні» (копія листа додається).

Такий висновок прокурора не ґрунтується на нормах КПК України і є результатом підміни понять, вибіркового посилення на процесуальні положення, ігнорування чітких та однозначних приписів кримінального процесуального закону, а також упередженої організації (процесуального

керівництва) розслідування кримінального провадження № 12013110060002990.

У прокуратури не було законних підстав застосовувати особливий порядок вручення мені повідомлення про підозру, який до того ж не було реалізовано. Отже, немає правових підстав для визнання мене підозрюваним без вручення мені особисто повідомлення про підозру у встановленому законом порядку.

Відповідно до Кодексу право застосувати особливий порядок вручення повідомлення про підозру (у спосіб, передбачений для вручення повідомлень) виникає лише у чітко визначеному законом випадку. У частині першій статті 278 Кодексу йдеться про те, що у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень, повідомлення про підозру вручається у випадку неможливості такого вручення особисто. У частині другій статті 135 Кодексу, яка регламентує порядок здійснення виклику в кримінальному провадженні, встановлено, що у разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи.

Однак 28 грудня 2020 року, як і наступні дні – 29, 30, 31 грудня, я перебував за місцем свого постійного проживання разом із сім'єю, ранком їздив на роботу, а ввечері повертався назад. Про це, безумовно, і слідчим, і прокурорам було відомо.

У зв'язку з викликом мене на допит на 4 січня 2021 року «в якості підозрюваного» 31 грудня 2020 року я мав телефонну розмову (через приймальню) з слідчим Р. О. Крупкою, у якій я повідомив йому (з наведенням відповідного правового обґрунтування) про те, що не набув у встановленому законом порядку статусу підозрюваної особи. Дійшовши з цього питання порозуміння, а саме, що допит мене «в якості підозрюваного» не може бути здійсненим без повідомлення мені про підозру, ми домовилися з слідчим Р. О. Крупкою про те, що погодимо з ним дату і час моєї явки для допиту як підозрюваного після того, як виконувач обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говда в установленому законом порядку оголосить (повідомить) мені підписану ним підозру.

Зі слідчим Р. О. Крупкою з цього ж приводу 4 січня 2021 року я знову мав телефонну розмову. Я повідомив слідчому Р. О. Крупці про те, що направляю йому письмову заяву про неможливість явки на допит «в якості підозрюваного», оскільки не набув статусу підозрюваного у встановленому законом порядку. Того ж дня слідчий Р. О. Крупка отримав мою заяву, до якої були додані копії документів, які 28 грудня 2020 року я направив виконувачу обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говді. При цьому я просив його як слідчого забезпечити здійснення відповідних процесуальних дій щодо оголошення мені підозри відповідно до Кодексу.

Частиною першою статті 42 Кодексу передбачено, що підозрюваним є, зокрема, особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок **невстановлення місцезнаходження особи**, проте **вжито заходів** для вручення у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень.

Прокурор Офісу Генерального прокурора О.І. Багнюк у вказаному вище листі зазначає, що було «**вжито заходи** до вручення зазначеного повідомлення Тупицькому О.М. у спосіб, передбачений Кримінальним процесуальним кодексом України для вручення повідомлень». Але такі заходи відповідно до статті 42 Кодексу можуть бути вжиті лише у випадку, якщо повідомлення про підозру особі складено, однак його не вручено їй внаслідок **невстановлення місцезнаходження особи**. Але ж усім (колегам по роботі, працівникам Секретаріату Конституційного Суду України, співробітникам Управління державної охорони, а також слідчим, і прокурорам) було відомо моє місцезнаходження – я ні від кого не ховався, нікуди не втівав, щоденно ходив на роботу, ночував удома. Крім того, я був на постійному телефонному контакті зі слідчим Р. О. Крупкою, а 28 грудня 2020 року, як вже зазначалось, мав розмову по службовому телефону із виконувачем обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говдою з приводу неможливості з'явитися у цей день на проведення процесуальної дії з поважних причин, а також прохання перенести повідомлення мені підозри на наступний день – 29 грудня 2020 року. **Прокурори і слідчі достеменно знали про моє місцезнаходження**, тим більше, що я як Голова Конституційного Суду України перебуваю під постійною охороною співробітників Управління державної охорони, які мене всюди супроводжують.

Слід зазначити, що кримінально процесуальна доктрина має однозначну позицію щодо того, що відповідно до частини першої статті 42 Кодексу статусу підозрюваного особа набуває внаслідок вжиття заходів для вручення повідомлення про підозру у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень, **лише в одному випадку** — якщо складене повідомлення про підозру **неможливо вручити через нествановлення місцезнаходження особи**. Тому якщо місцезнаходження особи встановлене, тобто в сторони обвинувачення (слідчого, прокурора) є точні відомості про місце роботи, місце проживання або тимчасового перебування особи, то вручати їй повідомлення про підозру у спосіб, передбачений Кодексом для вручення повідомлень, **не можна** (Глінська Н., Лобойко Л., Шило О. Повідомлення про підозру: правомірність застосування порядку, передбаченого КПК для вручення повідомлень. *Юридичний вісник України*. 2017. № 45 – копія додається).

Таким чином, прокуратурою було **незаконно «вжито заходів»** для вручення мені повідомлення про підозру у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень, відповідно до Кодексу таке повідомлення мало бути мені вручено **особисто**.

При цьому, вочевидь, прокурори усвідомлюють незаконність своїх дій, що, зокрема, випливає із навмисної підміни понять прокурором О. І. Багнюком, який у своєму листі зазначає, що повідомлення про підозру «було поштою направлено за місцем роботи Тупицького О.М., а саме до Конституційного Суду України для **передачі** Тупицькому О.М.», хоча у Кодексі (статтях 42, 278) вказано не про **передачу** повідомлення про підозру, а про його **вручення** особі.

На те, що у статтях 42, 278 Кодексу йдеться не про **передачу**, а саме про **вручення** повідомлення про підозру обґрунтовано звертається увага в літературі науково-практичного спрямування та що цілком узгоджується з етимологією слова «вручення» (див.: Кримінальний процесуальний кодекс України: наук.-практ. коментар / М. Є. Блудиліна, В. І. Бояров, Т. В. Варфоломєєва, Л. М. Лобойко та ін. К.: Юстиніан, 2012. С. 608).

Повідомлення про підозру, направлене поштою, надійшло до Конституційного Суду України **29 грудня 2020 року** (реєстр. № 13/2436) (копія додається). Але його мені **не було** вручено. Секретаріат Конституційного Суду України повернув це повідомлення до Офісу Генерального прокурора, оскільки за вказаних обставин **передача** його мені означала незаконний спосіб повідомлення про підозру.

Таким чином, на сьогодні у встановленому законом порядку **я не повідомлений про підозру** у зазначеному кримінальному провадженні, що тягне за собою істотні негативні наслідки. Такою незаконною «**передачею**» повідомлення про підозру фактично у неправомірний спосіб розпочалося кримінальне переслідування мене. Абсолютно безпідставне «**приписування**» мені статусу підозрюваного за відсутності для цього правових підстав створило формальні можливості для застосування щодо мене запобіжних та інших заходів забезпечення кримінального провадження, в результаті чого уже мають місце істотні обмеження прав і свобод (зокрема, «відсторонення» мене від посади).

Той факт, що **я не повідомлений** про підозру у вказаному кримінальному провадженні у встановленому законом порядку, добре розуміють прокурори, намагаючись у непередбачений законом спосіб здійснити процесуальну дію щодо повідомлення мені про підозру. Так, прокурор О. І. Багнюк, який за законом не уповноважений на повідомлення підозри судді Конституційного Суду України, своїм листом від **12 січня 2021 року** № 14/4-34289-15 надіслав до Конституційного Суду України вказане повідомлення про підозру «для **передачі** Тупицькому О. М. (для відома)», хоча такого способу повідомлення про підозру – «передача повідомлення особі для відома» – **Кодексом не передбачено**.

У результаті неправомірних процесуальних дій та рішень посадових осіб Офісу Генерального прокурора та Державного бюро розслідувань **я позбавлений можливості реалізувати свої законні права**, зокрема: знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення мене підозрюють; бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кодексом, а також

отримати їх роз'яснення; давати пояснення, показання з приводу підозри, на першу вимогу мати захисника (стаття 42 Кодексу). **Таким чином грубо порушено моє конституційне право на захист** (статті 55, 131² Конституції України).

Крім того, такі дії порушують статтю 6 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, оскільки мені у **незаконний спосіб фактично висунуто кримінальне обвинувачення**, про характер і причини якого я належним чином не повідомлений, а також не маю можливості для здійснення ефективного захисту своїх прав.

У неправомірних діях посадових осіб Офісу Генерального прокурора та слідчих Державного бюро розслідувань, які допустили вказані порушення, вбачаються ознаки таких кримінальних правопорушень, як перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу, службове підроблення, втручання у діяльність державного діяча, втручання у діяльність судових органів (статті 365, 366, 344, 376 Кримінального кодексу України).

Хочу наголосити на тому, що я не ухиляюсь від слідства, у тому числі проведення такої процесуальної дії, як повідомлення мені про підозру. Понад те, я неодноразово усно та письмово звертався до прокурорів та слідчого Державного бюро розслідувань Р. О. Крупки з проханням належним чином забезпечити мені участь у процесуальній дії – повідомленні про підозру у зазначеному кримінальному провадженні – відповідно до закону (копія заяви слідчому Р. О. Крупці від 4 січня 2021 року додається).

При цьому я вважаю, що ця кримінальна справа є сфальсифікованою і політично вмотивованою, а її розслідування здійснюється з порушенням принципу об'єктивності та неупередженості. Перекоаний, що метою цієї справи є спроба перешкодити мені здійснювати повноваження судді та Голови Конституційного Суду України (про що, зокрема, свідчить недопуск охороною мене до приміщення Суду 30 грудня 2020 року), а також заблокувати діяльність Конституційного Суду України.

Виходячи з викладеного, прошу Вас:

1. За наявності законних підстав здійснити у передбаченому законом порядку та належним суб'єктом повідомлення мені про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень у кримінальному провадженні № 12013110060002990. Готовий прибути для участі у відповідній процесуальній дії (здійсненні мені повідомлення про підозру) у визначені Вами чи іншою компетентною особою у встановленому законом порядку дату і час.

2. Забезпечити належне процесуальне керівництво досудовим розслідуванням у кримінальному провадженні № 12013110060002990, усунути допущені прокурорами та слідчими Державного бюро розслідувань порушення вимог Конституції України, Кодексу, Закону

України «Про Конституційний Суд України» та надати можливість для повноцінної реалізації мого конституційного права на захист.

3. Вжити заходів належного правового реагування стосовно слідчих Державного бюро розслідувань та прокурорів (у тому числі процесуальних керівників), які допустили вказані порушення закону та службові зловживання.

4. Звернутися до Президента України щодо скасування ним Указу «Про відсторонення від посади судді Конституційного Суду України» від 29 грудня 2020 року № 607/2020, який виданий на підставі клопотання виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. М. Говди до визнання мене підозрюваним в установленому законом порядку.

Додатки:

- 1) копія повістки слідчого Р. Крупки про виклик мене до нього на 20 січня 2021 року – на 2 арк.;
- 2) копія клопотання виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. Говди Президенту України про відсторонення Тупицького О.М. від посади судді Конституційного Суду України від 28 грудня 2020 року – на 4 арк.;
- 3) фотокопія повістки виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. Говди від 24 грудня 2020 року про виклик мене до нього на 28 грудня 2020 року, яка була оприлюднена у засобах масової інформації – на 3 арк.;
- 4) копія корінця повістки виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. Говди від 24 грудня 2020 року про виклик мене до нього на 28 грудня 2020 року із зазначенням дати її отримання (28 грудня 2020 року) – на 1 арк.;
- 5) копія мого повідомлення з додатками на ім'я виконувача обов'язків Генерального прокурора Р. Говди про неможливість з'явитися за викликом прокурора на 28 грудня 2020 року – на 10 арк.;
- 6) копія листа прокурора четвертого відділу процесуального керівництва Департаменту організації, процесуального керівництва досудовим розслідуванням та підтриманням публічного обвинувачення у кримінальних провадженнях про злочини, вчинені у зв'язку з масовими протестами у 2013–2014 роках, Офісу Генерального прокурора О. І. Багнюка на адресу Конституційного Суду України від 12 січня 2021 року № 14/4-34289-15 – на 4 арк.;
- 7) копія моєї заяви слідчому Державного бюро розслідувань Р. Крупці від 4 січня 2021 року – на 2 арк.;
- 8) копія наукової статті: Глінська Н., Лобойко Л., Шило О. Повідомлення про підозру: правомірність застосування порядку, передбаченого КПК для вручення повідомлень. *Юридичний вісник України*. 2017. № 45 – на 2 арк.

З повагою

Голова Конституційного Суду України

О. Тупицький

19 січня 2021 року

